

Nejvyšší státní zástupce

JUDr. Pavel Zeman
Jezuitská 4
660 55 Brno

Váš dopis zn.

ze dne

Naše značka
RP 22/2013

18.9.2013
Praha

Systematické porušování zákona o svobodném přístupu k informacím – podnět ke kontrole. Otevřený dopis JUDr. Pavlu Zemanovi, Nejvyššímu státnímu zástupci.

Vážený pane doktore,

od roku 2008 žádám, na základě zákona 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, Magistrát města Zlína o informace o platech, příplatcích a odměnách vedoucích oddělení a odborů, o data z účetnictví (proplacených fakturách) a o informace, kolik magistrát platil za kancelářské papíry a tonery. Magistrát mi požadované informace odmítá sdělit, případně mi sdělí informace, které nejsou pravdivé.

25. 6 2012 jsem podal u Okresního státního zastupitelství ve Zlíně trestní oznámení na několik pracovníků Magistrátu města Zlína a Krajského úřadu Zlínského kraje, ve kterém jsem popsal a detailně doložil celou řadu případů, kdy Magistrát města Zlína, jako povinný subjekt a Krajský úřad Zlínského kraje jako nadřízený orgán jednaly mnohonásobně v rozporu s ustanoveními zákona 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím.

V trestním oznámení jsem popsal a doložil případy, kdy povinný subjekt:

- neodpověděl v zákonem stanoveném čase,
- odvolání nebo stížnost nepředal nadřízenému orgánu v zákonem stanoveném čase,
- poskytl evidentně nepravdivé informace,
- z přehledů proplacených faktur vymazal informaci, komu, nebo informaci za co, byly dané faktury proplaceny, nebo vymazal celou řadu faktur,
- informace o proplacených fakturách převedl do formátu pdf, navíc zablokovaného proti kopírování a tím znemožnil jejich jakékoli třídění, čím se poskytnutá informace stala nepoužitelnou,
- ze seznamu faktur proplacených za tonery některé faktury vymazal. Za kopie faktur, o které jsem na základě tohoto neúplného seznamu požádal, a které proto byly bezcenné, protože z nich nebylo možné získat pravdivý přehled o celkových proplacených částkách, jsem musel zaplatit více než 6 000,- Kč, čím mně byla úmyslně způsobena škoda,
- za vyhledání a zpracování informace o mimořádných odměnách vedoucích oddělení a odborů žádal úhradu (a nadále se soudní cestou domáhá jejího zaplacení), zcela nereálnou částku více než 32 000,- Kč,

- nerespektoval rozsudek Nejvyššího správního soudu 5 As 57/2010.

Magistrát města Zlína žádám od:

- 23. 5. 2008 o data z účetnictví,
- 25. 2. 2008 o výši odměn vedoucích oddělení a odborů,
- 11. 9. 2012 o výši osobního ohodnocení a příplatků za vedení vedoucích oddělení a odborů,
- 11. 9. 2012 o výši odměn, které byly uděleny tajemníkovi a po jeho odchodu tajemnici a ředitelům městské policie,
- 10. 10. 2012 o kopii materiálu, který magistrát vypracoval pro Policii České republiky,
- 12. 9. 2012 o informaci, na základě čeho magistrát požaduje úhradu za 142 hodin a 30 minut přepisování dokumentů, když při dané počtu znaků a vykázaném čase přepisování vychází rychlost psaní na klávesnici jen 65,36 znaků za minutu.

Žádnou z požadovaných informací jsem do dnešního dne nedostal. Magistrát města Zlína buď žádost o informaci zamítl, nebo se poskytnutá informace prokazatelně nezakládala na pravdě.

Okresní státní zastupitelství ve Zlíně a následně v rámci přezkumu Krajské státní zastupitelství v Brně, pobočka ve Zlíně, podnět jako nedůvodný odložila. Okresní státní zastupitelství vydáním uvedeného rozhodnutí, které znamená, že povinné subjekty nemusí na žádosti o informace odpovídat, nemusí předávat odvolání a stížnosti nadřízeným orgánům, mohou poskytovat neúplné nebo nepravdivé informace, žadatelům o informace mohou úmyslně způsobovat škody požadováním nereálně vysokých částek za neúplné, tudíž bezcenné informace a za vyhledání a zpracování informace mohou požadovat ničím neodůvodněnou výši úhrady, protože v žádném z uvedených případů nedojde k naplnění skutkové podstaty kteréhokoli trestného činu, **zbavilo občany, v rozporu s článkem 17 odst. 1 a odst. 5 Listiny základních práv a svobod, práva na informace**. Od vydání uvedeného rozhodnutí mi Magistrát města Zlína, ani Krajský úřad Zlínského kraje žádné informace, o které jsem žádal, neposkytl.

Současný stav v poskytování informací je možné demonstrovat na datech z účetnictví Magistrátu města Zlína a na rozhodnutích Krajského úřadu Zlínského kraje a Ministerstva vnitra.

Data z účetnictví Magistrátu města Zlína

Od 23. 5. 2008 žádám Magistrát města Zlína o data z účetnictví. Do dnešního dne mi magistrát požadovanou, pravdivou, informaci (seznam proplacených faktur) neposkytnul. V souborech, které mi magistrát poskytnul na různých CD, nikdy nebyly všechny faktury. V jednom případě chyběla faktura, kterou mi v minulosti poskytli v listinné formě, jindy byly nesrovnalosti v souborech poskytnutých v různých časech. V žádném z poskytnutých souborů netvořila čísla faktur souvislou číselnou řadu.

Ve výzvě k uhrazení nákladů z 20. 1. 2010 je na konci 3. a začátku 4. strany uvedeno:

Tento fakt vyplývá ze skutečnosti, že faktury a dodací listy požadované v žádosti žadatele nejsou v centrální evidenci faktur povinného subjektu systematicky (vzestupně) archivovány pod žádným z žadatelem sdělených podkladových údajů (zejména ne pod agendovým číslem), nýbrž pod speciálním číslem účetního dokladu, které je vygenerováno systémem GINIS vzestupně podle dne, kdy byla daná faktura proúčtována, tj. podle dne zaúčtování úhrady příslušné faktury.

V žádném ze souborů, které mi magistrát do té doby poskytnul, čísla účetních dokladů nebyla. Z uvedeného vyplývá, že čísla účetních dokladů, musí tvořit souvislou číselnou řadu, při-

čemž každé číslo se může vyskytnout pouze jednou a na jejich základě je možné usoudit, zda poskytnuté soubory obsahují informace o všech proplacených fakturách a také skutečnost, že ve všech případech mi byla požadovaná informace poskytnuta pouze částečně, (u faktur nebylo číslo účetního dokladu) bez toho, že by povinný subjekt vydal rozhodnutí o částečném poskytnutí informace.

10. 9. 2012, po odložení trestního oznámení okresním i krajským státním zastupitelstvím, jsem požádal o data z účetnictví, přičemž jsem výslovně uvedl, že žádám, aby informace o každé faktuře byla na jednom řádku a obsahovala také číslo účetního dokladu. Vzhledem k tomu, že mi magistrát v minulosti tvrdil, že z účetnictví není možné vyexportovat data v požadovaném formátu, uvedl jsem internetovou adresu, na které firma Gordic, autor účetního programu, uvedla, že jejich systém umožňuje vygenerovat data v libovolném formátu.

25. 9. 2012 vydal magistrát rozhodnutí o prodloužení lhůty – další z řady obstrukcí.

8. 10. 2012 mi magistrát zaslal dopis, ve kterém opětovně uvedli nepravdivá tvrzení a navíc o seřazování dat, které není v poskytnutém souboru možné bez ztráty souvislosti mezi jednotlivými řádky faktur, arogantně napsali:

Pokud chce žadatel mít údaje v poskytnutých souborech seřazeny jinak, nic mu nebrání, aby si tuto činnost provedl sám, neboť formát .xls je formátem běžně dostupným a **přesun položek v rámci tabulky zde zvládne s využitím nápovědy i začátečník.**

Pokud bych například na základě identifikačního čísla vyfiltroval všechny faktury proplacené některé z firem, dostal bych z každé faktury pouze první řádek, ve kterém je IČO, jak je vidět v následujícím textu.

V souborech na CD, které bylo přílohou dopisu, nebyl u faktur údaj, za co byla faktura proplacena a u žádné faktury nebylo její číslo účetního dokladu, o které jsem výslovně žádal.

10. 10. 2012 jsem podal stížnost, na je jejím základě vydal 12. 11. 2012 nadřízený orgán rozhodnutí, kterým přikázal vyřídit žádost v souladu se zákonem.

27. 11. 2012 mi povinný subjekt zaslal dopis, jehož přílohou bylo CD, na kterém měly být požadované informace včetně čísel účetních dokladů. U jednotlivých faktur opět nebylo uvedené, za co byla faktura proplacena a čísla účetních dokladů netvoří souvislou řadu, převážná většina čísel účetních dokladů se vyskytuje několikrát. Faktury opět není možné seřadit, nebo v nich filtrovat.

První řádky jednoho ze souborů, které byly na zaslaném CD (chybí v nich údaj, za co byla faktura proplacena, tudíž jsou zcela bezcenné) a výsledek po vyfiltrování faktur proplacených jedné firmě na základě jejího IČO, jsou na následujících obrázcích.

První řádky jednoho ze souborů

	A	E	D	E	F	G	H	I	J	K	L	M	N	O	P	Q	R	S	T	U	V	X	Y	Z	AA	AB	
1	Lic.:	800J GORDIC software -KDF																							Strana:	1	
3	Ičo:	00283924 statutární město Zlín										Datum:	19.11.2012														
4	Ucs:	001 statutární město Zlín										Čas:	11:54:39														
6	Seznam dokladů																										
8	Kniha: kniha došlých faktur I																										
9	Název masky:																										
11	Typ	Evidenční číslo	Ičo dod.	Název dodavatele										Záloha	Celk. částka	Měna											
12	P. st.	Identifikátor	Číslo fak. dod.	Dat. evidence Dat. doručení Dat. zd. pl. Dat. splat.										Zbývá zaplatit													
14	FAK	208106120	67305199	Nosálek Jan										0,00	15 000,00	CZK											
15		800JP00GB66L	11008	13.10.2008 13.10.2008										13.10.2008	0,00												
16	Navázaný účetní doklad: 120514																										
17	Navázaný účetní doklad: 500262																										
19	FAK	208106210	46277633	"HANDICAP (?)" Zlín										0,00	2 000,00	CZK											
20		800JP00GB52C	2008033	14.10.2008 14.10.2008										27.10.2008	0,00												
21	Navázaný účetní doklad: 121289																										
22	Navázaný účetní doklad: 500835																										
24	FAK	208108319	70829560	"HVĚZDA - občanské sdruže										0,00	9 800,00	CZK											
25		800JP00G9S2L	2008213	15.12.2008 15.12.2008										28.11.2008	0,00												
26	Navázaný účetní doklad: 121450																										
27	Navázaný účetní doklad: 501069																										
29	FAK	208106606	49437976	"ŠANCE",										0,00	20 840,00	CZK											
30		800JP00GARNI	830924	27.10.2008 27.10.2008										30.10.2008	0,00												
31	Navázaný účetní doklad: 120122																										
32	Navázaný účetní doklad: 500044																										
34	FAK	208106305	49437976	"ŠANCE",										0,00	20 840,00	CZK											
35		800JP00GB0LO	830918	20.10.2008 20.10.2008										28.10.2008	0,00												
36	Navázaný účetní doklad: 121252																										
37	Navázaný účetní doklad: 500798																										
39	FAK	208106052	49437976	"ŠANCE",										0,00	42 718,00	CZK											
40	S	800JP00GBK45	830879	09.10.2008 09.10.2008										17.10.2008	-42 718,00												
42	FAK	208104591	71996974	Miroslav Šlinterák										0,00	59 890,00	CZK											
43		800JP00GFCC5	200811	11.08.2008 11.08.2008										13.08.2008	0,00												
44	Navázaný účetní doklad: 100659																										
45	Navázaný účetní doklad: 500412																										
47	FAK	208103312	70879389	1. Základní škola Holešov										0,00	2 200,00	CZK											
48		800JP00GH47O	00007	11.06.2008 02.06.2008										19.06.2008	0,00												
49	Navázaný účetní doklad: 400065																										
50	Navázaný účetní doklad: 500780																										
52	VYZ	208102113	62587811	A.L.L. production spol. s										468,00	468,00	CZK											
53		800JP00DT3BE	2811766	18.04.2008 15.04.2008										29.04.2008	0,00												
54	Navázaný účetní doklad: 500590																										
56	FAZ	208101716	62587811	A.L.L. production spol. s										0,00	468,00	CZK											
57		800JP00VDU3	899900126	08.04.2008 28.03.2008										11.04.2008	0,00												
58	Navázaný účetní doklad: 100515																										
59	Navázaný účetní doklad: 500216																										
61	FAZ	208108189	62587811	A.L.L. production spol. s										0,00	1 200,00	CZK											
62		800JP00G9L5	1659597	12.12.2008 12.12.2008										19.12.2008	0,00												
63	Navázaný účetní doklad: 121372																										
64	Navázaný účetní doklad: 500991																										
66																											

Při vyfiltrování faktur proplacených jedné firmě, v tomto případě firmě, která má IČO 49437976, zůstanou pouze první řádky

	A	E	D	E	F	G	H	I	J	K	L	M	N	O	P	Q	R	S	T	U	V	X	Y	Z	AA	AB
1	Lic.:	800J GORDIC software -KDF																							Strana:	1
29	FAK	208106606	49437976	"ŠANCE",										0,00	20 840,00	CZK										
34	FAK	208106305	49437976	"ŠANCE",										0,00	20 840,00	CZK										
39	FAK	208106052	49437976	"ŠANCE",										0,00	42 718,00	CZK										

Rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje a Ministerstva vnitra

27. května 2011 vynesl Nejvyšší správní soud rozsudek 5 As 57/2010, ve kterém jednoznačně stanovil:

„příjemcem veřejných prostředků“ je podle § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím jakákoli osoba, které je vyplacena byť i jen minimální částka z veřejných rozpočtů.

Zaměstnanec veřejné správy dostává za svou práci plat, který je mu vyplácen z veřejných prostředků. Je proto ve smyslu § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím *„příjemcem veřejných prostředků“*.

Zákon tedy výslovně stanoví, že výše poskytnutých veřejných prostředků ve spojení se jménem a příjmením osoby, které byly poskytnuty (spolu s dalšími údaji uvedenými v § 8b odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím), jsou údaji, které povinný subjekt žadateli poskytně.

12. 09. 2012 jsem podal žádost o informaci, jaké mimořádné odměny byly uděleny hejtmanovi, jeho náměstkům a řediteli a vedoucím odborů krajského úřadu.

26. 09. 2012 vydal krajský úřad rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti, ve kterém uvedli, že hejtman ani jeho náměstci žádné odměny nedostali a pokud se týká ředitele a vedoucích odborů, že:

„příjemcem“ je ten, kdo čerpá veřejné prostředky na základě vlastní žádosti, k čemuž v případě zaměstnanců územních samosprávných celků, jimiž ředitel a vedoucí odborů jsou, nedochází.

Krajský úřad demonstrativně ignoroval rozsudek NSS. Proti tomuto rozhodnutí jsem podal odvolání, na jehož základě:

05. 11. 2012 vydalo Ministerstvo vnitra rozhodnutí, kterým rozhodnutí krajského úřadu zrušilo a věc mu vrátilo k novému projednání. V rozhodnutí ministerstvo uvedlo:

„Odvolací orgán se tedy neztotožňuje s názorem povinného subjektu a domnívá se, že povinný subjekt pomocí nepřipustného extenzivního výkladu právní normy dospěl k odlišnému závěru a nesprávně dovodil, že zaměstnanci územních samosprávných celků nespádají pod ustanovení § 8b InfZ.

Odvolatel v odvolání správně namítá, že povinný subjekt se nijak nevyjádřil a nevypořádal s diametrálně odlišným rozhodnutím Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) č. j. 5 As 57/2010 - 79 ze dne 27. května 2011, který v naprosto shodné řešené věci, týkající se odměn vyplacených z rozpočtu Zlínského kraje jako územního samosprávného celku, vyjádřil mimo jiné v tom smyslu, že *právo na ochranu osobních údajů není neomezené a stanoví-li pak zákon povinnost poskytnout některé osobní údaje (jinak chráněné zákonem o ochraně osobních údajů), jedná se o jejich poskytnutí podle práva, tj. o poskytnutí oprávněné*. Nadřízený orgán má za prokázané, že povinný subjekt si je vědom existence tohoto rozhodnutí a v jeho úmyslném přehlížení spatřuje flagrantní porušení základních zásad činnosti správních orgánů podle správního řádu.

Správní orgán je v zásadě vždy povinen respektovat právní názory vyjádřené v rozhodnutích (přínejmenším) nejvyšších soudních instancí, tedy Nejvyššího správního soudu a Nejvyššího soudu.

Na základě výše uvedených skutečností tedy dospěl odvolací orgán k nespornému přesvědčení, že povinný subjekt v napadeném rozhodnutí nesprávně provedl testu proporcionality, na základě čehož došel k jím sledovaným a tedy neodpovídajícím a nesprávným výsledkům. Při formulování svých závěrů nechal naprosto do úvahy, tedy doslova ignoroval, zásadní skutečnosti týkající se rozhodnutí Nejvyššího správního soudu.“

Poznámka: Ve druhém odstavci má být rozpočtu Magistrátu města Zlína, ne Zlínského kraje.

22. 11. 2012 vydal krajský úřad rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti, ve kterém uvedl:

„Odvolací orgán povinnému subjektu vytýká, že při formulování svých závěrů nechal v úvahu všechny rozhodné skutečnosti týkající se rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 57/2010-79 ze dne 27. 5. 2011. Dle odvolacího orgánu povinný subjekt nerespektoval právní názor nejvyšší soudní instance a tím porušil základní zásady činnosti správních orgánů obsažené ve správním řádu.

Povinný subjekt se však s právním názorem vysloveným ve zmiňovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu neztotožňuje a argumentaci Nejvyššího správního soudu považuje shodně s názorem Úřadu pro ochranu osobních údajů zveřejněným dne 3. 6. 2011 na jeho webových stránkách za přínejmenším nedostatečnou, neboť Nejvyšší správní soud problematiku ochrany osobních údajů zcela pomínl a vzájemným vztahem práva na informace a práva na ochranu soukromí se nijak blíže nezabýval. Taktéž považuje za nutné zdůraznit, že se v žádném případě nejedná o ustálenou judikaturu, ale zatím o jediný rozsudek svého druhu.“

Je neuvěřitelné, že jeden státní orgán, Úřad pro ochranu osobních údajů, si dovolí vydat tiskovou zprávu, ve které prohlásí:

„Závěrem lze shrnout tolik, že Nejvyšší správní soud v tomto svém rozhodnutí nezvládl aplikaci předpisů jednoduchého práva

a dále

Úřad proto prohlašuje, že ani na základě tohoto rozsudku Nejvyššího správního soudu nemínil rezignovat na své dozorové kompetence, a proto bude případy plošného zveřejňování platů zaměstnanců veřejné sféry hodnotit vždy za použití výše uvedeného testu proporcionality. V případě, kdy shledá, že veřejný zájem na zveřejnění platu konkrétního zaměstnance nepřeváží veřejný zájem na ochraně jeho soukromého života, bude takové jednání sankcionovat“

a druhý státní orgán, krajský úřad, si dovolí vydat usnesení, ve kterém uvede, že se „neztotožňuje“ s rozsudkem Nejvyššího správního soudu. Proti tomuto rozhodnutí jsem podal odvolání, na jehož základě:

07. 01. 2013 vydalo Ministerstvo vnitra rozhodnutí, kterým rozhodnutí krajského úřadu zrušilo a věc mu vrátilo k novému projednání. V rozhodnutí ministerstvo uvedlo:

„Nejvyšší správní soud dovedl, že „zaměstnanec, jemuž je odměna za práci (plat) vyplácena z veřejných rozpočtů, je příjemcem veřejných prostředků podle § 8b odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. Informace o konkrétní odměně takového konkrétního zaměstnance, a to včetně její výše, je proto povinný subjekt povinen poskytnout v rozsahu vymezeném § 8b odst. 3 citovaného zákona.“

Nejvyšší správní soud tedy došel k závěru, že musí být bezvýjimečně poskytované informace o odměně za práci u všech zaměstnanců placených z veřejných rozpočtů a to bez ohledu na povahu a výši takové odměny.

28. 01. 2013 vydal krajský úřad rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti, ve kterém uvedl:

„Výše uvedený závěr ukazuje dle přesvědčení krajského úřadu na neústavnost § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím.“

O tom, který zákon, nebo paragraf zákona, je, nebo není, v souladu s ústavou nerozhoduje podle názoru krajského úřadu Ústavní soud, nýbrž referenti krajského úřadu. Proti tomuto rozhodnutí jsem podal odvolání, na jehož základě:

25. 02. 2013 vydalo Ministerstvo vnitra rozhodnutí, kterým rozhodnutí krajského úřadu zrušilo a věc mu vrátilo k novému projednání. V rozhodnutí ministerstvo uvedlo:

„Nadřízený orgán si je vědom opakované snahy povinného subjektu vršit stále nové a nové argumenty pro jím zastávaný věcný názor, nicméně nadřízený orgán musí povinný subjekt upozornit, že prostor pro takové jednání je v rámci správního řízení již vyčerpán. Přístup povinného subjektu, kdy ignoruje závazný právní názor a dokonce již ustálený a několikrát zopakovaný shodný pohled soudu na věcně totožné případy, vyjádřený v judikátech krajských i nejvyšších soudů, je neudržitelný a nezákonný.

Nadřízený orgán rozumí roli polemiky i nesouhlasu vysloveným odpovídajícími odborníky, ovšem pouze tam, kde je pro takové jednání místo. Nelze více akceptovat, aby povinný subjekt setrval na opačném stanovisku ve věci, ve které nadřízený orgán (i příslušné soudy) již mnohokrát potvrdil a dostatečně vyjádřil svůj opačný právní názor. Názorový střet (vyjádřený ideálně v prvním a jediném rozhodnutí) povinného a nadřízeného orgánu je možný pouze tam, kde dochází k rozhodování ve věci nové až novátorské, ve které není znám odpovídající zákonný postup, což však není nyní posuzovaný případ poskytnutí platů vedoucích úředníků územních samosprávních celků.

Nadřízený orgán musí povinnému subjektu připomenout znění ustanovení § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu, které praví, že správní orgán je vázán právním názorem nadřízeného orgánu, vyjádřeném v odůvodnění rozhodnutí v dané věci. Není nejmenších pochyb, že tím správním orgánem je v tomto případě Krajský úřad Zlínského kraje a nadřízeným orgánem Ministerstvo vnitra.

Správní řád nepřipouští u nového projednání téže věci jiný přístup než následování právního názoru nadřízeného orgánu a vydání nového rozhodnutí v souladu s vysloveným právním názorem. Povinný subjekt, resp. správní orgán je povinen jednat v souladu se zákonem, jakékoliv odchýlení se od takového jednání lze považovat za porušování zákona, proti kterémuž se žadatel může bránit soudní cestou.

Nadřízený orgán plně odkazuje na svá předchozí rozhodnutí, z toho důvodu nebude znovu opakovat všechny své předešlé argumenty, stejně jako se vyjadřovat k dalším tvrzením povinného subjektu.“

20. 03. 2013 vydal krajský úřad rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti, ve kterém uvedl:

„Výklad § 8b, jak ho nastínil judikát NSS a v návaznosti na něj i odvolací orgán, nepovažuje krajský úřad za ústavně konformní z důvodu jeho nesouladu s pravidly v čl. 7 a 4 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Podle čl. 7 Listiny má každý právo na respektování svého soukromého života, přičemž omezení může být stanoveno pouze zákonem. Podle článku 4 odst. 4 Listiny musí být, při používání ustanovení o mezích základních práv a svobod, šetřeno jejich podstaty a smyslu. Nejvyšší správní soud, a následně také odvolací orgán, ve svém důsledku zavádí praxi, kdy se z politického práva stává právo na bezbřehé ukojení zvědavosti, zhusta odůvodňované kontrolou nakládání s veřejnými prostředky.“

Úředníci krajského úřadu si opět přisvojili právo rozhodovat o tom, co je a co není v souladu s ústavou. Proti tomuto rozhodnutí jsem podal odvolání, na jehož základě:

17. 04. 2013 vydalo Ministerstvo vnitra rozhodnutí, kterým rozhodnutí krajského úřadu zrušilo a věc mu vrátilo k novému projednání. V rozhodnutí ministerstvo uvedlo:

„Nadřízený orgán opakovaně upozornil povinný subjekt na překonaný přístup k § 8b InfZ a upozornil na nedostatky v provedení testu proporcionality. Dále konstatoval, že povinný subjekt odmítá brát v potaz výsledky mnohých soudních rozhodnutí v téže věci i závazný právní názor nadřízeného orgánu. Povinný subjekt, bez ohledu na názor odvolacího orgánu, vydal v této věci dne 28. ledna 2013 další rozhodnutí, ve kterém opět odmítl poskytnout informace, a to ve stejném rozsahu jako v předchozích případech.“

Povinný subjekt, bez ohledu na právní názor nadřízeného orgánu, opět žádost částečně odmítl rozhodnutím ze dne 20. března 2013.

Nadřízený orgán již ve svém předchozím rozhodnutí konstatoval, že si je vědom opakované snahy povinného subjektu vršit stále nové a nové argumenty pro jím zastávaný věcný názor, a že prostor pro takové jednání je v rámci správního řízení již vyčerpán.

Nadřízený orgán si je také vědom toho, že se názor a přístup povinného subjektu od prvního rozhodnutí povinného subjektu nijak nezměnil a nic nenapovídá tomu, že tomu tak nebude i v budoucnu. Z tohoto důvodu povinný subjekt odmítá pokračovat v plýtvání časem a energií a opakovat již mnohokrát vyřčené zdůvodnění. Nadřízený správní orgán se již v minulých svých rozhodnutích kriticky vypořádal s odůvodněním povinného subjektu, i s jeho námitkami a nedomnívá se, že existuje jakýkoliv argument, který by povinný subjekt přijal.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí se povinný subjekt znovu vyděluje vůči všem rozhodnutím vyšších soudů s námitkou, že v daném případě nelze hovořit o ustálené judikatuře. Nadřízený orgán v reakci na to se tedy povinného subjektu táže, které soudní rozhodnutí od přelomového judikátu NSS (5 As 57/2010) může uvést, které by podporovalo názor povinného subjektu, že mimořádné odměny vedoucích pracovníků nemají být zveřejněny. Nadřízený orgán má totiž za to, že rozhodovací praxe soudů v otázce příjmů vedoucích pracovníků veřejné správy bez výjimky následuje tento judikát, aniž by s tímto měly tyto soudy, na rozdíl od povinného subjektu, problém. Opa-

kovaně potvrzený a vyjádřený věcný názor lze tak dle veškerých znaků podřadit pod termín ustálený, což povinný subjekt záměrně přehlíží.

Takový přístup povinného subjektu, kdy ignoruje závazný právní názor a dokonce již ustálený a několikrát zopakovaný shodný pohled soudů na věcně totožné případy, vyjádřený v judikátech krajských i nejvyšších soudů, je neudržitelný a nezákonný. **Nadřízený orgán tak došel k názoru, že povinný subjekt staví své vlastní zájmy nad dodržování zákonného postupu** a dokud nedojde ke změně zákona, nehodlá povinný subjekt na svém přístupu nic měnit.

Nadřízený orgán v dalším plně odkazuje na svá předchozí rozhodnutí, z toho důvodu nebude znovu opakovat všechny své předešlé argumenty, stejně jako se vyjadřovat k opakovaným tvrzením povinného subjektu.“

06. 05. 2013 vydal krajský úřad rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti, ve kterém uvedl:

„Krajský úřad Zlínského kraje je v tomto směru toho názoru, že § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, kdy povinný subjekt poskytne základní osobní údaje o osobě, které poskytl veřejné prostředky, nelze vykládat bez návaznosti na zákon č. 101/2000 Sb. a bez návaznosti na Listinu. Pokud by tomu tak bylo, bylo by postavení všech zaměstnanců veřejné správy, potažmo zaměstnanců všech subjektů hospodařících s veřejnými prostředky, nerovnoprávné ve vztahu k zaměstnancům soukromého sektoru. Zatímco informace o výši mzdy zaměstnanců „soukromého sektoru“ by byla zákonem chráněna, zaměstnanci z oblasti veřejné správy, respektive zaměstnanci subjektů hospodařících s veřejnými prostředky, by této ochrany nepoživali. Krajský úřad Zlínského kraje je v návaznosti na výše uvedené toho názoru, že pokud by naznačeným způsobem postupoval, došlo by z jeho strany k porušení jednoho ze základních principů Listiny, a to principu vyjádřeného v jejím čl. 1, jež mimo jiné deklaruje rovnost lidí v právech, tzn., aby při právním rozlišování v přístupu k určitým právům nebyl projev libovůle. Z toho lze dovozovat, že všichni zaměstnanci, ať již z oblasti veřejného nebo soukromého sektoru, mají právo na to, aby se jim dostalo stejných práv a aby jejich právům byla poskytována stejná ochrana bez rozdílu.

Pracovníci krajského úřadu si opětovně přisvojili právo rozhodovat o výkladu zákonů. Proti tomuto rozhodnutí jsem podal odvolání, na jehož základě:

12. 06. 2013 vydalo Ministerstvo vnitra rozhodnutí, kterým rozhodnutí krajského úřadu zrušilo a věc mu vrátilo k novému projednání. V rozhodnutí ministerstvo uvedlo:

„Nadřízený orgán si je vědom toho, že se názor a přístup povinného subjektu od prvního rozhodnutí povinného subjektu nijak nezměnil a nic nenapovídá tomu, že tomu tak nebude i v budoucnu. Nadřízený orgán, vzhledem k celé genezi vyřizované věci, tedy opět opakuje, že nebude pokračovat v plýtvání časem a energií a odmítá formulovat již mnohokrát vyřčené zdůvodnění. Nadřízený správní orgán se již v minulých svých rozhodnutích kriticky vypořádal s odůvodněním povinného subjektu, i s jeho námitkami a nedomnívá se, že existuje jakýkoliv argument, který by povinný subjekt přijal.

Povinný subjekt ve svém odůvodnění zmiňuje neochotu následovat právní názor nejvyšších soudů. Nadřízený orgán, byť si je vědom, že erudice, znalosti i dlouholeté zkušenosti, které nejvyšší soudy opakovaně vtělují do svých rozhodnutí, vysoko ční nad běžnou úroveň, kterými disponují orgány veřejné správy, souhlasí, že právní řád České republiky skutečně není založen na anglosaské tradici precedentů. Nicméně

povinný subjekt je neoddiskutovatelně povinen následovat právní názor nadřízeného orgánu, na což odvolací orgán povinný subjekt opakovaně upozorňuje.

Bez ohledu na to, co je obsahem toho kterého právního názoru, povinný subjekt je vázán názorem nadřízeného orgánu (§ 90 odst. 1 písm. b) správního řádu), což znamená, že je povinen ho následovat a zohlednit ve svém příštím rozhodnutí. To ovšem povinný subjekt nečiní, čímž se protíví zákonu.

Povinný subjekt by se tak měl zamyslet, zda svým jednáním opravdu přispívá ke zvyšování právní úrovně a k upevňování právní jistoty v Česku, nebo naopak jen bezohledně porušuje (nejen) základní zásady správních orgánů. Povinný subjekt opakovaně vyjadřuje v rozhodnutí o odmítnutí obavu, že zveřejněním požadované informace by mohl porušit jeden ze základních principů právního státu (čl. 1 Listiny zákl. práv a svobod) – rovnost lidí v právech, aniž si však uvědomuje, že svým počínáním již **opakovaně dokonale porušení zákona** (nadřízený orgán by povinnému subjektu rád připomněl přísloví o vylité vaničce i s dítětem).

Nadřízený orgán si, na rozdíl od povinného subjektu, nepřiznává právo rozhodovat, které zákony jsou či nejsou v souladu s ústavou, a žádá povinný subjekt o totéž. K rozhodování o ústavnosti právních norem je oprávněn pouze Ústavní soud. Nadřízený orgán proto žádá povinný subjekt, aby toto akceptoval a přestal argumentovat domnělou neústavností převažujícího názoru na výklad § 8b InfZ. Dosud nic nenasvědčuje (a nadřízený orgán připomíná, že si je vědom, že otázkou zveřejňování platů se v současné době zabývá rozšířený senát NSS - č. j. 8 As 55/2012-23), že je tento výklad v rozporu s ústavou nebo ústavním pořádkem, proto by ani povinný subjekt toto neměl neustále opakovat. Nadřízený orgán uzavírá, že povinný subjekt již vyčerpal veškeré argumentační možnosti, jak se vymezit proti názoru nadřízeného orgánu, a v této věci by měl uposlechnout právního názoru nadřízeného orgánu a požadované informace poskytnout. Nové projednání s jiným výsledkem, než poskytnutím informací, je v rozporu se zákonem.

Ministerstvo vnitra s ohledem na výše uvedená tvrzení konstatuje, že rozhodnutí povinného subjektu o neposkytnutí požadované informace o veškerých příjmech (základní plat, osobní ohodnocení, příplatky, mimořádné odměny včetně jejich zdůvodnění apod.) vedoucích odborů a ředitele krajského úřadu za roky 2008 - 2012, je nutné podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu zrušit a věc vrátit povinnému subjektu k novému projednání, které bude respektovat a odrážet právní názor nadřízeného orgánu.

Nadřízený orgán opakuje, že argumentace a postup povinného subjektu vzbuzuje dojem, že povinný subjekt nemíní změnit svůj právní názor a pouze pro něj hledá jakékoliv argumenty. Správný postup nezávislého a nestranného povinného subjektu při rozhodovací činnosti spočívá na přesně opačném postupu – tedy teprve na základě jednotlivých skutečností, předložených argumentů, odborných názorů i rozhodovací praxe nejvyšších soudů dochází k vytvoření právního názoru, který je adekvátně promítnut do samotného rozhodnutí.

Dle názoru Ministerstva vnitra jsou postoj i postup povinného subjektu, ve světle příslušné judikatury i vysloveného právního názoru odvolacího orgánu, neudržitelné. Záměrným a trvajícím zásahem povinného subjektu v předmětné věci je však na svém právu, garantovaném ústavním pořádkem, krácen především žadatel, jak vyplývá z jeho žádosti o přiznání zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu.

Odvolací orgán v tomto i ve svých předchozích rozhodnutích ve věci vyslovil pro povinný subjekt závazný právní názor, kterým je povinný subjekt dle ustanovení § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu vázán. Jedná se o již páté rozhodnutí v této věci, nadřízený orgán má za to, že není důvodu domnívat se, že povinný subjekt může uvést nějaké nové skutečnosti a důkazy, které by uspokojivě zdůvodnily, proč povinný subjekt stále zastává svůj právní názor, a to navzdory názoru nadřízeného správního orgánu. Konstatujeme, že povinný subjekt úmyslně odmítá akceptovat právní názor nadřízeného orgánu.“

01. 07. 2013 vydal krajský úřad rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti, ve kterém uvedl:

„Krajský úřad je ve věci poskytování informací o platech a odměnách zaměstnanců dlouhodobě ve styku s ostatními krajskými úřady i jinými orgány veřejné správy a konstatuje, že s nimi ve výkladu § 8b zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím zachovává názorovou jednotu. Krajský úřad také sleduje rozhodovací praxi Ministerstva vnitra jakožto odvolacího orgánu. Bohužel nemá povědomost o tom, že by Ministerstvo vnitra v jakémkoli případě, kde rozhodovalo jako odvolací orgán, potvrdilo zamítavé rozhodnutí povinného subjektu, třebaže rozhodnutí vycházelo z velmi detailního a přesvědčivého testu proporcionality. Nelze tedy mít za to, že takto paušalizovaný postup odvolacího orgánu je ultra legem.“

Jinými slovy všechny krajské úřady se dohodly, že žádný z nich, v rozporu se zákonem o svobodném přístupu k informacím a judikaturou, nikomu žádnou informaci o platech a odměnách neposkytnou. Proti tomuto rozhodnutí jsem podal odvolání, na jehož základě:

30. 07. 2013 vydalo Ministerstvo vnitra rozhodnutí, kterým rozhodnutí krajského úřadu zrušilo a věc mu vrátilo k novému projednání. V rozhodnutí ministerstvo uvedlo:

Nadřízený orgán považuje za nutné opět upozornit na již vyslovený názor z rozhodnutí ze dne 12. června 2013, č. j. MV - 118934-14/ODK-2012, tedy že, cituji:

„Nadřízený orgán si je vědom toho, že se názor a přístup povinného subjektu od prvního rozhodnutí povinného subjektu nijak nezměnil a nic nenapovídá tomu, že tomu tak nebude i v budoucnu. Nadřízený orgán, vzhledem k celé genezi vyřizované věci, tedy opět opakuje, že nebude pokračovat v plýtvání časem a energií a odmítá formulovat již mnohokrát vyřčené zdůvodnění. Nadřízený orgán se již v minulých svých rozhodnutích kriticky vypořádal s odůvodněním povinného subjektu, i s jeho námitkami a nedomnívá se, že existuje jakýkoliv argument, který by povinný subjekt přijal.

*(...) Nadřízený orgán, byť si je vědom, že erudice, znalosti i dlouholeté zkušenosti, které nejvyšší soudy opakovaně vtělují do svých rozhodnutí, vysoko ční nad běžnou úroveň, kterými disponují orgány veřejné správy, souhlasí, že právní řád české republiky skutečně není založen na anglosaské tradici precedentů. Nicméně povinný subjekt je neoddiskutovatelně povinen následovat právní názor nadřízeného orgánu, na což odvolací orgán povinný subjekt opakovaně upozorňuje. **Bez ohledu na to, co je obsahem toho kterého právního názoru, povinný subjekt je vázán názorem nadřízeného orgánu (§ 90 odst. 1 písm. b) správního řádu), což znamená, že je povinen ho následovat a zohlednit ve svém příštím rozhodnutí. To ovšem povinný subjekt nečiní, čímž se protíví zákonu.***

Povinný subjekt by se tak měl zamyslet, zda svým jednáním opravdu přispívá ke zvyšování právní úrovně a k upevňování právní jistoty v česku, nebo naopak jen bezohledně porušuje (nejen) základní zásady správních orgánů. Povinný subjekt opa-

*kovaně vyjadřuje v rozhodnutí o odmítnutí obavu, že zveřejněním požadované informace by mohl porušit jeden ze základních principů právního státu (čl. 1 Listiny zákl. práv a svobod) - rovnost lidí v právech, aniž si však uvědomuje, že svým počínáním již **opakovaně dokonal porušení zákona** (nadřízený orgán by povinnému subjektu rád připomněl přísloví o vylité vaničce i s dítětem).*

Nadřízený orgán si, na rozdíl od povinného subjektu, nepřiznává právo rozhodovat, které zákony jsou či nejsou v souladu s ústavou, a žádá povinný subjekt o totéž. K rozhodování o ústavnosti právních norem je oprávněn pouze ústavní soud. Nadřízený orgán proto žádá povinný subjekt, aby toto akceptoval a přestal argumentovat domnělou neústavností převažujícího názoru na výklad § 8b InfZ. Dosud nic nenasvědčuje (a nadřízený orgán připomíná, že si je vědom, že otázkou zveřejňování platů se v současné době zabývá rozšířený senát NSS - č. j. 8 As 55/2012-23), že je tento výklad v rozporu s ústavou nebo Ústavním pořádkem, proto by ani povinný subjekt toto neměl neustále opakovat. Nadřízený orgán uzavírá, že povinný subjekt již vyčerpал veškeré argumentační možnosti, jak se vymezit proti názoru nadřízeného orgánu, a v této věci by měl uposlechnout právního názoru nadřízeného orgánu a požadované informace poskytnout. Nové projednání s jiným výsledkem, než poskytnutím informací, je v rozporu se zákonem.(...)

Nadřízený orgán opakuje, že argumentace a postup povinného subjektu vzbuzuje dojem, že povinný subjekt nemíní změnit svůj právní názor a pouze pro něj hledá jakékoli argumenty. Správný postup nezávislého a nestranného povinného subjektu při rozhodovací činnosti spočívá na přesně opačném postupu - tedy teprve na základě jednotlivých skutečností, předložených argumentů, odborných názorů i rozhodovací praxe nejvyšších soudů dochází k vytvoření právního názoru, který je adekvátně promítnut do samotného rozhodnutí.

Dle názoru Ministerstva vnitra jsou postoj i postup povinného subjektu, ve světle příslušné judikatury i vysloveného právního názoru odvolacího orgánu, neudržitelné. Záměrným a trvajícím zásahem povinného subjektu v předmětné věci je však na svém právu, garantovaném Ústavním pořádkem, krácen především žadatel, jak vyplývá z jeho žádosti o přiznání zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu.

Odvolací orgán tedy konstatuje, že ustanovení § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu uvádí, že v odůvodnění rozhodnutí, které ruší napadené rozhodnutí a vrací věc k novému projednání povinného subjektu, vysloví Odvolací orgán právní názor, jímž je správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal, při novém projednání věci vázán. Jestliže tedy povinný subjekt v rozhodnutí uvádí, že se neztotožňuje s názorem odvolacího orgánu, dopouští se tím porušení zákona, konkrétně § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu. Povinný subjekt je ze zákona povinen řídit se právním názorem odvolacího orgánu, přičemž zákon nedává povinnému subjektu možnost s těmito právními názory jakkoliv polemizovat. Konstatujeme, že povinný subjekt úmyslně odmítá akceptovat právní názor nadřízeného orgánu.

Odvolací orgán se zcela ztotožnil s názorem odvolatele, že povinný subjekt nerespektuje judikaturu Nejvyššího správního soudu a že povinným subjektem uváděná tvrzení nemají oporu jak v judikatuře, tak platném právu ani aplikační praxi. Listina základních práv a svobod upravuje jako součást práva jednotlivce na soukromí (čl. 7) v čl. 10 odst. 3 právo na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě. Současné však tento ústavní zákon v článku 17 garantuje ve skupině politických práv a svobod právo na informace a svobodu projevu. Mezi těmito právy a svobodami tak často a logicky vzniká konflikt, který je vlastní každé demokratické společnosti. Podle ustanovení § 8b zákona InfZ po-

skytne povinný subjekt základní osobní údaje o osobě, jíž poskytl veřejné prostředky, a to v rozsahu jméno, příjmení, rok narození, obec, kde má příjemce trvalý pobyt, výše, účel a podmínky poskytnutých veřejných prostředků. Tyto druhy osobních údajů poskytne povinný subjekt i bez souhlasu této osoby (subjektu osobního údaje), a ustanovení § 8b InfZ proto představuje z hlediska zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZOOÚ“), zvláštní právní důvod pro zpracovávání osobních údajů formou poskytnutí podle zákona o svobodném přístupu k informacím (srov. § 5 odst. 2 písm. a) ZOOÚ a § 4 odst. 1 InfZ). Toto podpořil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 27. května 2011, č. j. 5 As 57/2010-79, kde judikoval, že údaj o tom, jaké mimořádné odměny dostal vedoucí oddělení magistrátu a jejich důvod, není předmětem ochrany soukromí, neboť výdaje na odměny, včetně platů zaměstnanců v povinných subjektech spadají do rozsahu pojmu veřejné prostředky. Z tohoto důvodu je povinný subjekt na základě žádosti podané podle InfZ povinen poskytnout informace např. i bez souhlasu zaměstnance.

Svůj výše vyslovený právní názor Nejvyšší správní soud potvrdil dalším rozsudkem č. j. 1 As 169/2012 - 38 ze dne 12. prosince 2012, který se týkal žádosti o poskytnutí informací podle InfZ, kde byly žádány informace o výši základního měsíčního platu, o výši odměn a osobního ohodnocení, spolu s odůvodněním udělených odměn, u vedoucích odboru městského úřadu. Městský úřad rozhodnutím žádost odmítl s tím, že po provedení testu proporcionality dospěl k závěru, že v případě všech dotčených osob převažuje jejich právo na ochranu osobnosti a soukromého života nad veřejným zájmem na kontrole nakládání s veřejnými prostředky. Tedy městský úřad použil obdobnou argumentaci, jakou použil povinný subjekt - Krajský úřad Středočeského kraje. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku zopakoval, že stále platí veškeré názory vyslovené v jeho rozsudku č. j. 5 As 57/2010-79 a tedy, že *pod pojem „příjemce veřejných prostředků“ zahrnul zákonodárce v § 8b odst. 1 Zákona o svobodném přístupu k informacím velice široký okruh osob. Pokládá-li za tyto osoby i veškeré důchodce, veškeré osoby sociálně slabé, veškeré účastníky stavebního spoření se státní podporou, atd., je nutno uvedený pojem vyložit tak, že „příjemcem veřejných prostředků“ je podle § 8b odst. 1 citovaného zákona jakákoli osoba, které je vyplaceno byt' i jen minimální částka z veřejných rozpočtů. Příjemcem veřejných prostředků ve smyslu uvedeného ustanovení je proto i zaměstnanec veřejné správy, který dostává za svou práci plat, jenž je mu vyplácen z veřejných prostředků.* Dále uvedl, že z hlediska střetu práva na svobodný přístup k informacím a práva na ochranu osobních údajů Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku (pozn. je myšleno rozhodnutí č. j. 5 As 57/2010- 79) konstatoval, že právo na ochranu osobních údajů není neomezené, neboť dle čl. 10 odst. 3 Listiny má každý právo na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním a jiným zneužíváním údajů o své osobě. Stanoví-li přitom zákon o svobodném přístupu k informacím povinnost poskytnout některé osobní údaje (jinak chráněné zákonem o ochraně osobních údajů), jedná se o jejich poskytnutí podle práva, tj. o poskytnutí oprávněné.

Veškerá odůvodnění, která se snaží prolomit vyslovený právní názor odvolacího orgánu, který se opírá o judikaturu Nejvyššího správního soudu, jsou pro rozhodování odvolacího orgánu zcela bezpředmětná, neboť je zcela popírá aplikace předmětných judikátů Nejvyššího správního soudu. Předně se v napadeném rozhodnutí jedná o argument, že povinný subjekt postupuje stejně, jako jiné povinné subjekty - kraje. Fakt, že i ostatní kraje postupují stejně jako povinný subjekt, tedy nerespektují judikaturu Nejvyššího správního soudu a případně i rozhodnutí nadřízeného správního orgánu, čímž porušují zákon, nemůže mít za účinek legalizaci takového protiprávního jednání.

Dále odvolací orgán pro úplnost dodává, že nemůže vyhovět odvolateli při jeho žádosti o uložení povinnosti povinnému subjektu poskytnout požadované informace v plném rozsahu, protože v konkrétním případě mu správní řád umožňuje postupovat pouze tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí (§ 90 odst. 1 písm. b) správního řádu).

16. 08. 2013 vydal krajský úřad rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti, ve kterém uvedl:

„Odvolací orgán neustále zdůrazňuje a opakuje, že povinný subjekt se svým postupem protíví zákonu, aniž by uznal, že legislativní situace je v této věci přinejmenším sporná. Přitom sám připustil, že rozšířený senát Nejvyššího správního soudu může v rámci očekávaného rozhodnutí změnit dosud zastávaný oficiální názor Nejvyššího správního soudu na problematiku poskytování informací. Pokud by povinný subjekt v této chvíli zveřejnil požadované informace, jednalo by se o krok nevratný.“

Proti tomuto rozhodnutí jsem podal odvolání, o kterém Ministerstvo vnitřní doposud nerozhodlo.

Podle mého názoru demonstrativním nerespektováním rozsudku Nejvyššího správního soudu 5 As 57/2010 a šesti rozhodnutí Ministerstva vnitřní, které opakovaně krajský úřad upozornilo na nezákonnost jeho jednání, došlo k naplnění skutkové podstaty trestného činu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku.

Z uvedeného vyplývá, že právo na informace je v České republice nevymahatelné. Vymahatelnost práva je jedním ze základních znaků právního státu. Česká republika, v důsledku nevymahatelnosti práva na informace, není proto, podle mého názoru, právním státem.

Tak, jak je nevymahatelné právo občanů na informace, je nevymahatelné také právo zastupitelů na informace na základě § 82, písm. c) zákona 128/2000 Sb., o obcích.

V situaci, kdy občané ani zastupitelé nemají, také v důsledku uvedeného rozhodnutí okresního státního zastupitelství, žádnou možnost dovědět se komu, kolik a za co bylo zapláceno z rozpočtu obcí a měst a jaké odměny si pracovníci udělili, mohou pracovníci úřadů obcí, měst a magistrátů, ve spojení s některými členy zastupitelstva, nezjistitelně vytunelovat jakékoli částky z rozpočtu. Mohou komukoli proplatit jakoukoli fakturu a stejně tak si mohou vyplatit jakkoli vysoké odměny, protože na základě uvedeného rozhodnutí OSZ se o jejich proplacení nikdo nemůže dovědět. Účelnost vynaložených prostředků u obcí a měst žádný orgán nekontroluje, Nejvyšší kontrolní úřad nesmí, podle stávající legislativy, hospodaření obcí a měst kontrolovat. Účelnost vynakládání prostředků si mají hlídat občané. V situaci, kdy nemají zajištěný přístup k informacím, je tato kontrola nemožná. Okresní státní zastupitelství vytvořilo situaci, která umožňuje nezjistitelné tunelování. Informace uvedená na konci druhé strany rozhodnutí OSZ, že se mohu domáhat náhrady škody způsobené nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, ve smyslu zákona č. 82/1998 Sb., neřeší podstatu problému – nevymahatelnost informací a v důsledku toho možnost nezjistitelného tunelování rozpočtů obcí a měst.

Jak uvedl Krajský úřad Zlínského kraje v jeho rozhodnutí z 1. 7. 2013, krajský úřad je ve věci poskytování informací o platech a odměnách zaměstnanců dlouhodobě ve styku s ostatními krajskými úřady i jinými orgány veřejné správy a konstatuje, že s nimi ve výkladu § 8b zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím zachovává názorovou jednotu, jinými slovy existuje dohoda krajských úřadů v celé republice, že žádný z nich nebude informace o platech a odměnách poskytovat. Vzhledem k tomu, že se jedná o celorepublikový problém, jsem si dovolil, vážený pane doktore, obrátit se na Vás.

V uvedené věci nepochybně dochází k systematickému porušování zákona, které zakládá důvodné podezření ze spáchání trestného činu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) a c) TZ, kde škoda byla způsobena žadateli neoprávněnou úhradou za poskytnutí informace, maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 337 TZ odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. a), pokud jde o systematické a dlouhodobé porušování povinnosti řídit se právním názorem nadřízeného správního orgánu a zatajování informací, jichž se týkala povinnost poskytovat informace vyslovená v závazném právním názoru nadřízeného správního orgánu. Uvedené sdělení o jednotném postupu krajských úřadů při porušování zákonem stanovené povinnosti zakládá důvodné podezření o účasti dalších úředních osob na uvedeném jednání, a to utvrzováním v předsevzetí porušovat zákon ve smyslu § 24 odst. 1 písm. c) TZ.

Podle ustanovení § 12 odst. 3 zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství, může nejvyšší státní zástupce nařídit, aby Nejvyšší státní zastupitelství nebo jím pověřené státní zastupitelství provedlo kontrolu skončených věcí, v nichž bylo příslušné státní zastupitelství činné, a uložilo v případě pochybení opatření k nápravě. Podle § 16a odst. 5 tohoto zákona platí, že zjistí-li státní zastupitelství porušení zákona nebo jiného právního předpisu, přijme v rámci své působnosti příslušná opatření ke zjednání nápravy.

Žádáme Vás o laskavé vyjádření Vašeho stanoviska k uvedeným skutečnostem, provedení kontroly v uvedené skončené věci a o přijetí opatření k nápravě.

S pozdravem

Ing. Luděk Maděra
žadatel o informace

Mgr. Bc. Jakub Michálek
1. místopředseda Pirátů

Přílohy

- Červená složka – Výzva Magistrátu města Zlína k uhrazení nákladů z 20. 1. 2010, dopis magistrátu z 8. 10. 2012, Tisková zpráva Úřadu pro ochranu osobních údajů z 3. 6. 2011 a žádost o informace o odměnách na Krajském úřadě Zlínského kraje, rozhodnutí krajského úřadu, má odvolání a rozhodnutí Ministerstva vnitra.
- Trestní oznámení z 25. 6. 2012 podané u Okresního státního zastupitelství ve Zlíně.
- Modré složky – přílohy k částem A, B a C trestního oznámení.
- CD se soubory, které mi poskytl Magistrát města Zlína na různých CD, uvedených v trestním oznámení.
- Rozhodnutí Okresního státního zastupitelství ve Zlíně 1 ZN 296/2012-61 z 28. 6. 2012.
- Rozhodnutí Krajského státního zastupitelství v Brně – pobočka ve Zlíně 7 LZN 1073/2012-6 z 1. srpna 2012.

P. S. Tento dopis zveřejníme na webových stránkách www.ludekmadera.cz a www.pirati.cz.

Dopis spolu s přílohami posílám ze Zlína, kolega Jakub Michálek pošle dopis z Prahy mailem s elektronickým podpisem.